

ג' טו"ז אלול ה'תרפ"א בריסק

והנה חזיתי ליקירי שמעתי להא' דמבואר במשנה וברמב"ם דנחמלא בבית עשן דבוא חד שיטורא עם כך דקטורת משתעלה תמרחא חן צב מעילה, ותרוויכו חד דינא גיגכו דאז נגמרה הקטרת הקטורת, וזכ' מדויי ציאה ויציאה של מה שאין דין כן בכל השנה, וזכ' י"ל דזכו בכל העבודות לפני ולפנים האמורים צי"כ, וזכ' י"ל דזכו בכל העבודות וצכל השנה דכסכן לריך להיות צפנים עד גמר העבודה, וגדולה מו מלאנו במשנה יומא דף ס"ה אמרו לו לבי"ג הביע שטיר למדבר וכי צא לו כ"צ לקרות, וצגמי שם וזכ' קמ"ל דקסבר ר"י כיון שביע שטיר למדבר נעשית מלותו, הרי דקודם שנעשית מלותו לא ה"י רשאי לקרות, ושמעתי מאחמ"ר בגאון החסיד זוקללה"כ דבוא משום דפד גמר מלת שילוח הכה"ג לריך להיות עומד בעזרה ולא ה"י רשאי ללכת לעזרת נשים עכ"ד, וכ"כ להדיא בלשון הרמב"ם פ"ג שם ה"ה ח"ל כיון שהביע שטיר למדבר ילא כ"ג לעזרת הנשים לקרות בחורב, וא"כ י"ל דגם כך דממתין עד שיתמלא הבית עשן לאו משום לתא דסדר ודין יציאה הוא דקאמתין עלה, רק דלריך להיות צפנים עד גמר העבודה וזכ' מעיקר דין ככשר בעבודה וקיום מלותה, וזכ' דצטאר קטורת של כל יומא השנה מקטיר ויוצא לאלתר, הוא משום דקטורת של כל השנה נגמר כל מלותה וחלות מעשה הבקטרה צוריקה על האשים, ודין תעלה תמרחו נאמר רק לענין דין נעשה מלותו של החפלא לענין דין מעילה, דכ"ז שתעלה תמרחא עוד חל בהפלא דין בקטרה כמו צאצרים ומנחות עד שיטעו דשן, אצל חן זה נוגע לעיקר קיום מעשה הבקטרה, וזה פשוט, וכך דנחמלא בבית עשן דמבואר במשנה וברמב"ם דין אחר הוא, וזכ' דין מסוים בקטורת של לפני ולפנים, ושמעתי זה כבר מהגאון רש"י שחי דבוא נלמד מהקרא דוכסב עק הקטרת את הכפרת אשר על העדות וגר עכ"ד, וכ"כ צקריה ספר להמצי"ט, וא"כ הוא זה דין צפ"ע שיתקיים וכסב וגר וזכ' מדין המלוא של יו"כ, ואין זה משיעורין של בקטרה בהפלא של הקטרת, רק דצעינן שיתקיים וכסב וגר וזכ' נגמר מלותה, ולישנא דמתני' הוא ונחמלא כל הבית כולו עשן, הרי דלא סגי בעלות תמרחא במקום אחד רק שכל הבית יתמלא עשן וזה קיום מלותו, וכ"ז נלמד מקרא דוכסב וגר, ולאחר שיתמלא בבית עשן כבר נגמרה המלוא ויכול ללכת חף שחתימות עוד עולה מהקטרת, משא"כ לענין דין מעילה נראה מלשון הרמב"ם צפ"ה מה"י מעילה כע"ז דכל זמן שהתימרת עולה עדיין מהקטרת חית צב מעילה ורק אם כבר פסקה התימרת מלעלות אז הוא דכ"ז בכלל נעשה מלותו, וכי"נו משום דעיקר שיטורא דתעלה תמרחא הוא דין נעשה מלותו, דכ"ז שחתימות עולה עוד ה"י צכלל בקטרה, ולאחר מלאן הרי הוא צכלל דשן, וא"כ כ"ז הוא לענין דין מעילה ונעשה מלותו, אצל צעיקר קיום המלוא ומעשה הבקטרה עיקרו חלוי צנחניה הקטרת על האש כמו הקטרת קומץ ואצרים וכל הקטרות דעלמא, ומשעת נחיתתה על האשים כבר נתיקיימה מלותה לגמרי ושוב כסכן יכול ללכת, ורק בקטרת של יו"כ נאמר צב צקיום מלותה דין וכסב וגר, ע"כ לריך להיות ככ"ג דוקא צפנים עד שיתקיים דין וכסב וגר ונגמרה מלותה.

והנה במנחות דף כ"ז חן לי חלל דברים שזרכן ליקרב צילל וכי דברים שזרכן ליקרב ציוס בגון הקומץ וכלבונה ובקטרת וכי שמעלן ומקטירן וכי עם צא השמש שמתעכלין וכולטין כל הלילה מנין ת"ל זאת תורת העולה ריבב וזכ' עם צא השמש לא משכחת לה שחיתת האור צריכו ל"ק כאן לקלות כאן להחיר, וז"ע דברי הגז"כ של זאת תורת העולה נאמר רק לענין פסול לילה וזכ' דין של קליטה, אצל קטרת הרי זמן מלותה הוא צין בערבים ולאחר צוא

השמש כבר עבר זמנה כמו כל הקצנות שקצוב להם זמן, וא"כ חן סגי במשילת האור לצד, וכלל עכ"פ עיקר קיום הקרבת הקטרת הוא לאחר זמנה, דקיום הקטרת בקטרת חלל הוא במשילת האור צריכו כמו ביתר שירים, וכבר שאלתי זאת לאחמ"ר בגאון החסיד זוקללה"כ, והשיב לי דמשילת האור צריכה צעינן רק להחיר שירים, אצל עיקר קיום הבקטרה צקומץ וצכל דבר הוא במשילת האור לצד עכ"ד, ועכ"פ ממנינו למדין מהסוגיא, דבקטרת של כל השנה כל שמעלה צב האור צומן הבקטרה שהוא צין בערבים, לא איכפת לן במותר הבקטרה עד שתעלה תמרחא חף אם נעשית לאחר זמן מלותה, ומשום דעיקר קיום הבקטרה כבר נגמר צצריקתו על האשים. ולפמ"ש"כ לעיל נראה דקטרת של יו"כ לא סגי במשילת האור לצד, כי אם דצעינן גם שיתמלא בבית עשן צומן מלותו שהוא צי"כ, ואף דקטרת של לפני ולפנים י"ל צלא"כ דלא שייך דין דזאת תורת העולה דנאמר רק צנקטירן על המזבח, אצל נראה דגם במשילת האור צריכו לא סגי, ומשום דגם דין וכסב וגר הוא ממלות הקטרת שצריך להחקיקים דוקא צומן מלותה של הקטרת שהוא צי"כ.

והנה י"ל דאף דכך דנחמלא בבית עשן הוא שיטורא אחרינא ולא עלית תמרחא וכלישנא דמתני' דצעינן דוקא שיתמלא כל הבית וזכ' דין צפ"ע דיליף מקרא דוכסב וגר, אצל גם הקרא דוכסב וגר נאמר רק לענין יציאה הכה"ג דאחר שיתמלא ילא, אצל לא דבוא מדויי המלוא דינמא דצעינן דוקא שיתמלא בבית עשן, וזה כדברי יקירי, וז"ע צב כיון דצקרא לא חוצר שם יציאה כלל.

אחר ה'תרפ"א בריסק

רבות התענגתי על החדו"ת של יקירי שר, ודבריו צעיקר בחילוק דין נשיאה לדורות ליכא רק צארון ולא צשארי כלים, טו"בם בדברים מאד מאד, ולנאורס יש להוכיח כן גם מהא דכתב הרמב"ם צסכ"מ דכלאו דולא יעצוד עוד האומר צלויס הוא מכלל מלות שעה, משום דכלאו נאמר רק צשעה שיש משא צכחף, הרי להדיא לדורות לא נהיג כל עיקר כך מילתא דנשיאה, דאם חך ה"י נוכחין דיני נשיאה גם לדורות צלויס, בלא ודאי דכשנן רק מנן שלשים עד צן חמשים, ונמלא דעיקר כלאו של ולא יעצוד עוד הוא מלות קיימת לדורות צשעה שיעטרכו למשא צכחף, ומדפסק הרמב"ם דכלאו דולא יעצוד עוד הוא צכלל מלות שעה, ש"מ דגם כל עיקר דין של נשיאה הוא ציסודו מלות שנאמר רק לשעה ולא לדורות, ופשוט דאין צורך לשום עעמים ע"ז, כיון דחזין דעיקר מלותה היא רק מלות שעה, ולא רק דלא יצויר לדורות. ואמנם כן דברמב"ן צסכ"מ שם חולק על הרמב"ם וס"ל דכלאו דולא יעצוד עוד הוא לאו לדורות חית שיכא משא צכחף. אצל המעיין דצברי הרמב"ן שם יראה שכל דצריו מוסבים רק על נשיאת הארון, וזכו שוכב לדורות, אצל משינא שחר כלים לא הזכיר, וכפי הגרסא מדברי הרמב"ן שם פלוגתא הרמב"ם ורמב"ן היא צזכ, דלדעת הרמב"ן נשיאת הארון גם לדורות צלויס, וזכשנן צזכ מנן שלשים ועד חמשים, וע"כ קחשיב לכלאו דולא יעצוד עוד מלות לדורות, משום נשיאת הארון הטהרה לדורות. וברמב"ם לטעמי דס"ל לדורות נשיאת הארון היא צככנים, וצככנים לא נאמר דין שנים, וע"כ קחשיב לכלאו דולא יעצוד צכלל מלות שעה. ויעו"ש דברמב"ן חולק גם צזכ וסובר דגם על ככנים איכא כלאו דולא יעצוד עוד צנשיאת הארון, כיון דעיקרו מעבודת ל"י, ולא נאמר דאין שנים פוסלין צככנים רק על עבודת טהרה, אצל עכ"פ מדברי שניהם נלמד דנשיאת שארי כלי המשכן היא צעיקרה רק מלות שעה ולא מלות דורות, וכ"ז פשוט ומבואר להדיא דצצריבם שם.

ובאומנם

והאומנם דיסוד כך מילתא נריך ציחור קלת, דמאחר דכל יסוד המאור דנשיאת כלי המשכן היא רק מאור שנאמר לשעתה, וא"כ נשיאת הארון מנלן, וכרי גם נשיאת ארון יסודו ממלות נשיאת המקדש, וא"ל שזה נכלל במלות כבדים, וכן משמע מדברי הרמב"ן שם, וכדבר נריך חלמוד, וכפי הנראה זהו שכתבנו ליקירי למאור טעמים וסברות ללא יאיר מלות נשיאת לדורות רק צארון לצד.

והנה במלכים ה' כתיב ויעלו את ארון ד' ואת הכל מופד ואת כל כלי הקדש אשר צאכל ויעלו אתם הכהנים וכלוים, ולנאור מפורש זה לכיפור דגם נשיאת שארי כלי המקדש הוא כלוים גם לדורות, ויותר מה מפורש צדכ"י כי כי אמר דויד כי היה ד' וגר לעמו וישכן בירושלם עד לעולם וגם ללוים חן לשאת את המשכן ואת כל כלי לעבדתו, הרי עד צות עולמים היתה קיימת עבודת משא של לויים במשכן וכל כלי ולא רק צארון לצד, ולכלן שם, כי בדברי דויד האחרונים המה מספר בני לוי מנן עשרים שנה ולמעלה, ופירוש הדבר כי מתחילה מנה דוד את כלוים מנן שלשים שנה ומעלה ככתוב שם, ושם חזר ומנה אותם מנן עשרים, ושני המספרים הם, הראשונה קודם צית עולמים שהי משא צחקף ולכן מספרם מנן שלשים כמו במדבר, והאחרונה לצית עולמים שאין עוד משא צחקף ומספרם מנן עשרים, זה מפורש בהכתובים שם אלה בני לוי וגר כי אמר דויד וגר וגם ללוים וגר כי בדברי דויד וגר כי מעמדם וגר, וכבר פירשם בן הרמב"ן בסה"מ שם, ומנה הוא שנסתייע הרמב"ן דגם לדורות איכא הלאו דולא יעצור עוד מדמנו כלוים מנן שלשים, וכרי לדעת הרמב"ם דנשיאת הארון היא לדורות צכהנים הלא על כרחך דמספר כלוים צימי דוד מנן שלשים היתה לעבודת משא של שארי כלי המקדש, וכאשר בן מבואר גם מנה דכזכיר בדברי דוד האחרונים את המשכן ואת כל כלי, הרי הדבר מפורש להדיא דעבודת נשיאת נכנה גם צימי דוד ולא רק במדבר לצד, ואם לא שנימא דכל אלו הדברים היו צבורת שעה לדעת הרמב"ם.

והי' נראה לומר לדעת הרמב"ם, דהא דכתב דהלאו דולא יעצור עוד הוא רק מלות שעה, היינו משום דאין לורך אז נשיאת או דלא יאיר, רק שמדינה הופקע אז לדין נשיאת, והרי יסוד דין נשיאת לא נאמר על כל כלי צפ"ע אלא דעיקר מלותיו היא נשיאת המקדש, וא"כ דיסוד דינו נאמר רק עד צואם אל המנוחה וצית עולמים, אבל אחר שהוקם צית עולמים למנוחה עדי עד, שוב ליחל לכל כך מילתא של נשיאת המקדש, וזהו המפורש בהכתובים שהצאתי כי אמר דויד היתה ד' וגר לעמו וישכן בירושלם עד לעולם וגם ללוים חן לשאת את המשכן ואת כל כלי לעבדתו, הרי שהזכיר צעממא מפני שירושלם נקראת מנוחה עד עולם, וזהו שהפקיע לדין נשיאת. וכנה הרמב"ן שם השיג על הרמב"ם שהרי יהא לורך צנשיאת לימות המשיח, אכן הרמב"ם י"ל דס"ל דמאחר שצאו לצית עולמים כיון שדינה הי דין מנוחה עדי עד כבר כלתה לדין נשיאת ילא נאמר עוד שוב דין נשיאת ומלותי והלאה שנה, וע"כ סובר דהלאו דולא יעצור עוד הוא רק מלות שעה.

אכן נשיאת הארון לדורות נראה דהוא מילתא אחרתא ודין אחר לגמרי, ואינו שייך כלל לדין נשיאת האמורה במקדש וכלי, ומקורו מהקרא האמור צפ"ע עקב צעת ה"א בדיל ד' את שבע כלוי לשאת את ארון ברית ד' וגר, ושני דינים איכא צנשיאת הארון, חדא דין נשיאת של משכן, ודינו כלוים מדין עבודת משא שיש צד דין עבודת כלוים, והוא האמור צפ"ע במדבר דקחשיב שם לארון צדדי שארי כלי המשכן, ודין זה הי רק עד צואם לצית עולמים ומשם ואילך פקע דין עבודת משא, וכל דין עבודת כלוים לדורות הוא רק

שיר ושיעור וכמבואר ברמב"ם פ"ג מכלי המקדש יע"ש, ושנית איכא דין מיוחד של נשיאת הארון המוזכר בקרא דפ' עקב, וזהו דין צפ"ע שאינו שייך כלל לדין עבודת כלוים, רק דין הוא מלות נשיאתו צצבע לוי, ונראה עוד דדין ארון האמור צזה אינו תלוי כלל צזה שהוא מכלי המקדש, ורק צשם ארון צלצד הדבר תלוי, ונהה בירושלמי שקלים פ"ו חני ריב"ל אמר שני ארונות היו וכו' אחד שביה בתורה נחנה צתוכו ואחד שהיו שצרי לוחות נחונין צתוכו, זה שביה בתורה נחנה צתוכו הי מונה צאכל מועד ה"ד וארון ברית ד' ומשם לא משו מקרב המנוחה, זה שהיו שצרי לוחות נחונין צתוכו הי נכנס ויואל עמכן, וצספרי פ' צהעלתך וארון ברית ד' נוסע לפניכם ארון זה שילא עמכם צמנחה היו צו שצרי לוחות שנאמר וארון ברית ד' ומשם לא משו מקרב המנוחה, הרי דגם הארון שהיו צתוכו שצרי לוחות נקרא ג"כ בקרא ארון הברית, ויותר ארון עליו לכמה דינים כמו יואל למלחמה ועוד, ואף שילא הי מכלי המקדש כלל, ויע"ש צתוכו עירובין דף ס"ג דהוא הארון של עץ שעשה משה המוזכר צפ' עקב, וא"כ י"ל דגם דין זה של נשיאת האמור צקרא דלשאת את ארון ברית ד', אינו תלוי כלל צשם ארון של מקדש, אלא דכל שהוא נקרא ארון הברית מלות נשיאתו היא צצבע כלוי, ועיין צספרי פ' עקב דמשמע דהארון שלקחו אותה פלשתיים ושענש אח"כ דוד על ידו משום שנשאבו שילא על הכחק הי זה צארון השני שילא היו צו רק שצרי לוחות, הרי להדיא דגם ארון שאינו של מקדש ג"כ מלות נשיאתו צצבע לוי ועל הכחק דוקא, וכרי זה ודאי דזה הארון השני לית צנשיאתו דין עבודת משא של משכן ואין צו תורת עבודת כלוים, וזהו מפורש כמשי"כ דדין נשיאת של ארון הוא מילתא צאנפי נפשה, שאינו שייך כלל למלות המשכן ועבודת כלוים.

ונראה דזהו יסוד הדבר מה שכתב הרמב"ם דמלות נשיאת הארון לדורות הוא צכהנים ולא כלוים, משום דמלות נשיאתו לדורות היא מלוח אחרת ואינה מדין עבודת משא שהיא כלוים, והקרא דצעת ה"א בדיל ד' את שבע כלוי לשאת את ארון ברית וגר קאי על כהנים ולא על לויים, דכרי צקרא כתיב גם צרכת כהנים ועצור משומה, שהוא צכהנים, וצכתוב זה נאמר בצדלת הכהנים, ועיין ברמב"ן צסה"מ שם שהקשה דאין יתכן שתתנהג המאור מלוים לכהנים, אכן לפי"ז הדבר מבואר היטב, דמדין עבודת משא של מקדש וכלוי הי מלותו כלוים כמו כל עבודת כלוים, אבל המלות שלדורות שהוא מלות נשיאת של ארון הברית צלא חלות דין עבודת משא, וזה היא שמלות צכהנים מקרא דצעת ה"א וגר.

וכיון שכן, אף לאחר שהוקם צית עולמים וצטלה דין נשיאת של מקדש וכלוי, אבל דין נשיאת ארון שהוא מאור צפ"ע ואין דינו מנה לתא דנשיאת המקדש, ע"כ מלות קיימת לעולם, כיון שאינו תלוי צמקדש כלל, וזהו שכתב הרמב"ם דהמלות של צחקף ישאו היא מלוח לדורות. אכן כ"ז הוא לענין דין כתף, אבל לענין הלאו דולא יעצור ופסול שנים שדינם נאמר על עבודת כלוים, זהו צאמת גם צארון רק מלות שעה צלצד, דלאחר שהוקם צית עולמים וצופקעה דין עבודת משא של מקדש שוב ה"א נשיאת הארון רק מאור צעלמא ואין צו תורת עבודת כלוים כלל, וממילא אינו שייך להלאו דולא יעצור ופסול שנים, שנאמרו על עבודת כלוים, ומיושב צזה קושיית הרמב"ן שהצאתי דאף לדעת הרמב"ם דמלותו צכהנים אבל מ"מ שנים פוסלין צו כיון דהוא מעבודת לוי, ולפי"ז י"ל דצאמת גם הרמב"ם מודה צזה, אלא דכנה שאני דנשיאתי לדורות אין צו תורת עבודת כלוים כלל, רק מלות צעלמא, וזהו שכתב הרמב"ם דהלאו דולא יעצור הוא רק מלות שעה.

מש"כ

כ"ח אור חרש"י.
מש"כ בדריג לחלק בין מקוים אשר שאין בהשגח חלוי צו
דלותו אשר קדוש מיכא קדוש"ג ואסור בגיח ועבודה
מדיית לבבם של שני שוחפין דכל קדושתא אינה רק קדושת
דמיס, ויסוד הדבר מדברי בגמ' בבבא דוכתי דקרי לה דיתוי
בדמיס, ל"ע דברי זה כלשון גופי חיתי בפסחים דף ל"ח
גבי מפריש נקבד לפסחו דבתם ודאי דקדושת קדוש"ג וכדחתן
שם דיתעב עד שיסתאב, ועיין בחומ' שם, ובתמורה דף כ'
דעוש תמורה, וצ"כ דפירושה דקדושת דמיס בכל הוא
דאין קדושתו ליקרב רק ליעות ולבטח וכלשון בגמ' בתמורה
דף י"ט חיימי לחאי אקדשה לדמי פסח ולד נמי לדמי פסח,
כר' דנקבד לעולל קיימא מעיקר קדושתה רק לדמי אבג
כיה בעגמח אין זה תורת הקרבא, וכן מוכח בצנחנים דף פ"ב
דמורה ר"ע צוולת נקבד דכמאן דקדם מומח להקדשה דמיה
ותרד, וארי עיקר בטעם דתדד לר"ע צדקם מומח להקדשה
כיה משום דלא חלב עלה קדוש"ג, וא"כ מאי ענין זה לעולת
נקבד, ח"י דגם עולת נקבד אינה קדושת ליקרב, וזהו קדושת
דמיס כאמור בגמ' לענין דיתוי, דלע"ג דאין צו תורת הקרבא
בצפיקר קדושתו מ"מ חל צו דיתוי של הקרבא, וא"כ כרי י"ל
דגם בבקדוש ח"י כן הוא, דקדושת קדוש"ג ורק דדין תורת
הקרבא אין זה וקיימא מעיקר דינה לר"י, [ואולי זהו גם
סוגת דברי החומ' צגייען דף מ"ג דלכתי צעיין שיקדישה
לחאחר שלקחט כולל ולא גמרה קדושתה ממילא משום דאפשר
צרעי ומכירה, דבתחת צדין פשטט אין מקום לחלק כלל
בזה, אלא דדין פשטט נאמר רק על תחלת הבקדש, ורק דכיון
דכל ח"י כיוול לענין הקרבא כקדושת שאינה גמורה ע"כ
צריך לומר זה גמרי כמו בקידושין דגמרו קידושי ממילא
ויעשו קידושין גמורים, וזהו שתיירו דכיון דלענין רעי ובקרבא
דמי מיכא קדושתה גמורה גם צח"י ע"כ לא נאמר בבב"ג
תורת גמרי], ומשום זה הוא דחשיבא דיתוי בדמיס. ועיינתי
בדברי רש"י קידושין שכתב בדריג במכתבו, ולא מלאתי
בבס מפורש דחמכר שלא צמח רק דמפרש ללישנא דגמ'
דקרי לה דיתוי בדמיס דר"ל שלא הוקדשה מתחלה אלא לבטח
וליקרב דמי ולא להקרבא גופה, דזהו עיקר הפירוש של דיתוי
בדמיס, אבל לא צא לומר דתורת קדושת דמיס עלה לענין
פדיון וכדומה, ואכ"י דאינה נמכרת אלא צמוס כדן כל
הקדש ח"י.

ועיין בחוסי' זכאים דף י"ב שכתבנו פי' כי' חיים דכ"א
 ד"ס דיחוי' בדמים כיוונו שמדחה את כתמורה מליקרב,
 ולפי פי' זה הרי קאי כך יש דיחוי' בדמים לאחר שכבר הוקדשה
 כולה וחלה זה קדוש"ג ועושה תמורה, וכן לפי הגירסא
 בזכריות דף כ"ז דגרסוין יש דיחוי' בדמים דקתני קדושה
 למאי לזמנים, כוזבא בחוסי' זכאים שם, דקאי זאת
 ג"כ לאחר שחוקדשה כולה, שכבר היא קדוש"ג, ועיין צפי'
 רצנו גרסום בזכריות שם, [וצגרמז"ם פ"ד מפסוקימ"ק כ"ה]
 הרי אלו אין מתקדשין לא קדושת בגוף ולא קדושת דמים
 לפיכך ימכרו שלא בזמם, הרי ולקדוש"ג קרי קדושת דמים,
 דאל"כ מכירה למכ], וא"כ גם לפי פירש"י דמפרש כך יש
 דיחוי' בדמים על שעת הקדש חלי', ג"כ אין דוחק אם נפרש
 דר"ל קדוש"ג לרשות ולהקריב בדמי ומימ' שייך זאת לדין
 דיחוי' בדמים כמו במפרשים נקבץ לפסחיו, ואין כרחי מהבני
 לחלק בין מקדיש אבר לבכמה של שני שותפין.

והנה בחוסי' תמורה דף כ"ו הקשו על הא דאמרין בזכריות דף כ"ח בעשירי שהפריש קן לכששתו דש"מ יש דיחוי בדמים וזה לא שייכא קדושת דמים בעופות דהא אין לעופות פדיון וחורצו זיל י"ל דהתם ה"פ ש"מ יש דיחוי אפילו בדבר דלית ביה קדושי"ג וכ"כ אפילו קדושת דמים אין בה כההיא למעמלא מקדש עשירי שהפריש קן וכו' עכ"ל, וחדוברים